

ПРИЧА О КАКТУСУ — ДА ЛИ ЋЕ БИТИ ДРУГОГ БРОЈА?

Група младих (читај - лудих) ентузијаста је дошла на идеју каква је само њима могла пасти на памет (Какви они, таква идеја...). Замислите само: Посадити кактус у Бањалуци?!?!? Невјероватно? А, не... Постоји нешто још неувјероватније – бијашу они потпуно свјесни да је то апсурдно... Луди? Већ рекох...

Знали су они да је милион разлога због којих тако њежна и осјетљива биљка не може опстати у суровим условима овог, нашег, (еко)система. Мало је и размажена... Ипак она потиче из какве-такве пустиње. Сигурно вас чуди то да је кактус њежна и осјетљива биљка? И то да су услови у пустињи бољи од ових овдје (или нигдје, како год хоћете)? Не чудите се! Ево објашњења:

Упркос томе што је кактус бодљикав, или бар тако изгледа, он је потпуно немоћан и бескрајно мали — самим тим што је много већи, од монструозних врста које овдје егзистирају... Најопаснија од свих, она на врху свих ланаца (исхране, корупције, криминала, држ...), јесте и највећи непријатељ нашег кактуса. Погађате, ради се о Биљки Свеждерки (politicus criminalia). Сви је добро познајете... Она ће представљати индиректну, а богами, и директну пријетњу оном о коме се пише... Директну — кактусов убод био би фаталан, то је свима јасно. Индиректну — Биљка Свеждерка црпи посљедње животне сокове из, ионако исцрпљене земље...

Кад већ до земље дођосмо, да објасним зашто је гора од пустиње. Наиме, земља никако не погодује развоју кактуса. Она се, као и (скоро) све на свијету прилагођавала околним условима, па је погодна само за уобичајене врсте усјева. У протеклом периоду сијало се свашта, а поред свих сорти мина, најбројнијег усјева, који је изузетно добро успијевао и успијева, сијали су се и пелцери — наравно, мора се гледати на будућност ове наше земље... Да би родили тачно онако како је планирано, сијани су водоравно, па (ни)су, упркос обилатом залијевању сузама, израсли, баш како је и требало. У сваком случају, врло вјешто обављено, **на свјетском нивоу!!!**

Због свега овога и земља се мијењала, примијетили сте да је изразито црна — међу најцрњим на свијету!

Опет питам — зашто саде? Такви су какви су... Хвала ти, Боже...

То би прича о кактусу... Хоће ли бити другог броја? Назире се... С друге стране, једино у шта можемо бити сигурни је да је све могуће, па... Можда би нам то и исфилтрирало овај, годинама сакупљани талог песимизма у ономе чега је мало остало... Можда би други број био ведрији, али то је ипак, шта-би-било-кад-би-било, па причекајмо...

М.Р.

Часопис за културну реанимацију

Милан Родић — главни и одговорни уредник, немилосрди апсолутиста

Горан Дакић — свемогући и свезнајући члан редакције

Анђелка Лукић — лектор и заклету опортуниста

Дописници: Матеј Савић, Александар Гаћановић, Дражен Мацановић, Дане Комљен

Илустрације: Тамара Стевић и Милица Чвокић

Телефон: 065/379-576

e-mail: slukic@blic.net

Припрема за штампу и дизајн: ППТИМ

Штампа: ГРАФИД, Бањалука

Децембар 2004.